

Bende Tamás

Mare Tranquillitatis

Amikor 1969. július 16-án,
egy kora délutánon
Mr. Collins útnak indult,
megremegett a keze.
Pedig az idegesség
sosem volt jellemző rá.

Hogy átküzdje magát a pánikon,
a repülés első óráit azzal töltötte,
hogy a vészhelyzeti forgatókönyveket
újra és újra átvegye.

Igyekezett nem gondolni arra,
hogy azok mit sem érnek,
és hogy a legkisebb hiba
is végzetes lehet.

Gyere vissza –
ez a két szó, amit felesége, Pat,
búcsúzáskor mondott neki,
csak négy nap múltán
jutott eszébe újra,
amikor útitársai a Columbia
fedélzetéről átmásztak
a holdkompba.

Gyertek vissza –
ahogy ezt alig hallhatóan kimondta,
Mr. Collins kénytelen volt elképzelni
a legrosszabbat. Nem bírta
tovább feltartóztatni
a rettegés rátörő hullámain.

Egynapnyi keringés.
Beláthatatlan, kozmikus magány.

Amikor Mr. Collins magára hagyva,
rádiócsendben sodródott a Hold túloldalán,
arra gondolt, hogy *Ádám óta egyetlen
emberi lény sem tapasztalt ilyen egyedüllétet.*

Az űr táguló némaságában nem hallott mást,
csupán a mellkasa közepén lüktető szövet.
Egyre gyorsuló, monoton zakatolás.

Negyvenöt évvel később Mr. Collins
nem tudott elaludni egy temetés után.
Kiment a hátsó kertbe, felnézett az égre,
és hosszan figyelte a Holdat.

Azon az enyhe áprilisi éjszakán,
Pat kedvenc gyümölcsfája mellett
értette meg, milyen lehetett valójában
az első ember egyedülléte.

Kővé vált korall

A visszahúzódó víztömeg
benned is megmozdít valamit.
A kölcsönhatás törvényének
meg sem próbálsz ellenállni.

Egy ősi kultúra szent hegye fölött lebeg,
majd hirtelen süllyedni kezd a nap.
Előredőlsz a babzsákfotelben,
és végre elengeded magad.

Szétfolyó kontúrjai rózsaszínre festik
az égboltot, sugarai dárdaként lyukasztják
át a mozdulatlan felhőfoszlányokat.

Te is látod, milyen gyorsan mozog,
kérdesz attól, aki melletted ül
az Egyenlítőről délre eső apró sziget peremén,
az ismert világ majdnem határán.

Úgy tűnik, veled töltöd el az időt,
ami ebből a létezésből még hátravan.
Cseppet sem rémiszt, inkább nyugtat
a felszínen ringatózó gondolat.

Akár felborult tankerekből a kőolaj,
szívárogni kezd és szétterül körülötted
az alkonyat.

Fehérre csiszolt homokszemek
gyűlnek lábujjaid közé, tenyeredben
kővé vált korall.

Nézed a visszahúzódó, fekete vizet,
az éjszakában imbolygó fényeket,
ahogy az anyagtalán sötétben cikáznak.
Fejlámpák szentjánosbogarai.

A helyiek, csakúgy, mint az első
sapienshordák gyűjtögetői, kagylót,
rákot, gyöngyöt keresnek az apálykor
bejárható tengerfenéken.

Végül csak benépesítettük a bolygót,
de van, ami a kőkorszak óta
semmit sem változott.

Mintegy hatvanezer évvel ezelőtt
léptek erre a földre őseink.
Nyomaikban jársz most.

Ők elpusztultak. Mi pusztulunk.

Négy sor

A kert legszebb lombjába harkály költözött.
A szomszéd országban lányokat erőszakolnak.
Épphogy csak levonult a kora júniusi zápor.
Tömegsírokat ont magából a holnap.

G. István László

Ima egy láng körül

Ahogy a gyertyafény süllyed a viaszba,
úgy látszol a földről, Istenem. Lobogsz
még néhányat kanócod felett, ha van
szél, mely kívülről elviseljen. Kívüled
senkim sincs, és most ez a fény szélként
eltérít attól, hogy lássalak. Jobb lenne